ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

('Απὸ τὰ σατυρικὰ φύλλα ὅλου τοῦ κόσμου)

Πέντε μῆνες ἔπειτα ἀπ' τὸ γάμο τους, ὁ Τοτὸς κι' ἡ Τιτίκα κάθονται στὴν τραπεζαρία μόνοι τους.

'Ο Τοτὸς λέει στὴν Τιτίκα του :

— 'Ο κύριος μπαμπᾶς σου, καθὼς βλέπω, δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ μοῦ δώση τὴν προῖκα σου.

— Εἶσαι ἄδικος, Τοτό μου, τοῦ ἀπαντᾶ ἐκείνη, ὁ καϋμένος ὁ μπαμπᾶς, μᾶς τὰ δίνει λίγα—λίγα.

— Ναί, μὰ ἐγὼ τὸν.... ἀπήλλαξα μονομιᾶς ἀπὸ σένα !

***

'Εβραϊκὴ πονηρία.

Μετὰ τὸ θέατρο, ὁ Λεβὺ εἶχε ἕνα ραντεβοῦ ἐπεῖγον. Μόλις ἔπεσε λοιπὸν ἡ αὐλαία τῆς τελευταίας πράξεως, τρέχει στὴν ἔξοδο.

Στὸ βεστιάριο ὅμως τὸν ἔχουν προλάβει ἄλλοι θεαταί. Γιὰ νὰ μὴν ἀργήση ὁ Λεβύ, ὥς νὰ τοῦ δώσουν τὸ παλτό του, βγάζει μεγαλοπρεπῶς ἕνα τάλληρο ἀπὸ τὴν τσέπη του, τὸ δίνει μαζὺ μὲ τὸν ἀριθμό του στὸν ὑπάλληλο καὶ τοῦ λέει :

— Δῶσε μου ἀμέσως τὸ παλτό μου, σὲ παρακαλῶ.

'Ο ὑπάλληλος, ἐνθουσιασμένος ἀπ' τὴ γενναιοδωρία του, ἀφίνει μάρμαρο ὅλον τὸν ἄλλο κόσμο καὶ τσακίζεται νὰ βρῆ τὸ παλτὸ τοῦ Λεβύ, τὸν ὁποῖο μάλιστα βοηθεῖ, μὲ μεγάλη προθυμία, νὰ τὸ φορέση.

"Οταν ὁ πονηρὸς 'Εβραῖος φόρεσε τὸ παλτό του, γυρίζει καὶ λέει στὸν ὑπάλληλο :

— Καλά, παιδί μου, ἀλλὰ ποῦναι τὰ ρέστα ἀπ' τὸ τάλληρο ; Κράτα μισὸ φράγκο, σὲ παρακαλῶ, καὶ φέρε γρήγορα τὰ ρέστα, γιατὶ βιάζομαι....

***

'Η ἀρρώστεια της.

'Ο Γιατρός: 'Η γυναῖκα σας δὲν θὰ μπορέση νὰ μιλήση ἐπὶ μιὰ ὁλόκληρη βδομάδα.

'Ο σύζυγος: Καὶ δὲν ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ γίνη χρονία ἡ ἀρρώστεια της, γιατρέ μου;

***

'Απάντησις πληρωμένη.

'Ο τραπεζίτης: Γιατὶ δὲν ἐργάζεσαι, ἀφοῦ εἶσαι γερός ;

'Ο ζητιάνος: Τὸ ἴδιο ἑτοιμαζόμουν νὰ ρωτήσω κι' ἐγὼ τὴν ἀφεντιά σου.

***

Μεταξὺ βουλευτῶν.

— "Ωστε ἔχουμε ἐκλογές ;

— "Ετσι φαίνεται.

— Κι' εἶσαι σίγουρος στὴν ἐπιτυχία σου;

— Πολύ.

— 'Ελπίζεις νὰ σὲ ἐκλέξουν πάλι ;

— Βέβαια. Γιατί ; Σοῦ φαίνεται παράξενο ;

— Μά, κοντεύει νὰ λήξη ἡ βουλευτικὴ περίοδος καὶ σὺ δὲν ἄνοιξες οὔτε μιὰ φορὰ τὸ στόμα σου νὰ μιλήσης στὴ Βουλή.

— Δὲν ἔχεις δίκηο, ἀγαπητέ μου. Τὸ ἄνοιγα κάθε φορὰ ποὺ ἀγόρευες στὸ βῆμα ἐσύ.... γιὰ νὰ χασμουρηθῶ !....

ρυθος ἀκουγόταν.

— Οἱ Παρισινοὶ ἑτοιμάζονται γιὰ τὶς αὐριανὲς γιορτές.... σκέφτηκε εὔθυμα ὁ Μαριγιὰκ καθὼς προχωροῦσε στὸ δρόμο, χωρὶς νὰ ὑποψιάζεται τί μακελειὸ ἑτοιμαζόταν.

***

"Οπως γράφουμε καὶ παραπάνω, ὁ ἡγούμενος εἶχε λάβει διαταγὴ ἀπὸ τὴν Αἰκατερίνη νὰ κρύψη τὴν ἀλήθεια ἀπ' τὸν Μαριγιάκ. "Ελεγε συνεπῶς ψέμματα στὸν κόμητα, ὅταν τὸν ἐβεβαίωνε πὼς ὁ ἱππότης βρισκόταν ἀκόμα στὸ μοναστῆρι.

Πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα περίπου, εἶχε φτάσει ἐκεῖ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ εἴκοσι στρατιῶτες, ὑπὸ τὶς διαταγὲς τοῦ Μωρεβέρ, καὶ παρέλαβε τὸν ἄτυχο δεσμώτη. 'Ο Παρνταγιὰν εἶχε ριχτεῖ σιδηροδέσμιος μέσα σ' ἕνα κλειστὸ ἁμάξι καὶ μεταφέρθηκε στὴ φυλακὴ τοῦ Τάμπλ, ὅπου εἶχαν κλείσει ἤδη καὶ τὸν πατέρα του.

Τὸ ἁμάξι πέρασε τὴν κινητὴ γέφυρα τῆς φυλακῆς καὶ σταμάτησε. 'Ο Παρνταγιὰν κατέβηκε καί, καθὼς τὸν περικύκλωσαν οἱ στρατιῶτες, διέκρινε κάτω ἀπ' τὴ λάμψη τῶν δαδῶν τὸν Μωρεβὲρ ποὺ κουβέντιαζε ὕποπτα μ' ἕναν ἄνθρωπο ἡρακλείου διαστάσεων. 'Ο ἄγνωστος αὐτὸς ἦταν ὁ διοικητὴς τοῦ Τάμπλ, ὁ περίφημος Μοντλούκ, φοβερὸς καὶ λυσσαλέος διώκτης τῶν Οὐγενότων.

— Κύριε Μοντλούκ, τοῦ εἶπε στὸ τέλος μεγαλόφωνα ὁ Μωρεβέρ, σᾶς καθιστῶ ὑπεύθυνον γιὰ τοὺς δυὸ δεσμῶτες μέχρι τοῦ Σαββάτου....

— Γιατὶ ἀναφέρει δυό, ἀφοῦ εἶμαι μόνος ἐγώ ; διερωτήθηκε ὁ Παρνταγιάν. 'Ο ἄλλος θάναι ἐξάπαντος ὁ Μαριγιάκ...

('Ακολουθεῖ)

ΦΥΡΔΗΝ ΜΙΓΔΗΝ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Η ἀνεξικακία τοῦ 'Αμποῦ Χάμρα. Τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ἀβρότητος. 'Ο Μιλτιάδης μετὰ τὴν νίκη τοῦ Μαραθῶνος. Πῶς δὲν πῆρε τὸ δάφνινο στέφανο. 'Η ὑπόληψις δυὸ Γάλλων εὐγενῶν. Μιὰ εἰρωνικὴ ἀπάντησι τοῦ Ρισελιέ. 'Η σοφὴ συμβουλὴ τοῦ 'Απολλωνίου, κτλ.

Μιὰ μέρα, ἐνῶ ὁ περίφημος "Αραψ σοφὸς 'Αμποῦ Χάμρα περνοῦσε ἀπὸ τὴν ἀγορὰ τῆς Βαγδάτης, κάποιος τὸν ἐσταμάτησε καὶ τὸν ἐμπάτσισε. Τότε ὁ φιλόσοφος, ἀντὶ νὰ παρεφερθῆ, ὅπως θάκανε κάθε ἄλλος στὴ θέσι του, γύρισε στὸν ἐχθρό του καὶ τοῦ εἶπε :

— "Αν ἤμουν μνησίκακος, θὰ σὲ μπάτσιζα κι' ἐγώ, ἀποδίδοντάς σου κακὸ ἀντὶ κακοῦ. "Αν ἤμουν φιλόνεικος, θὰ πήγαινα καὶ θὰ σὲ κατάγγελνα στὸν Καδῆ. Προτιμῶ ὅμως νὰ παρακαλέσω τὸ Θεὸ νὰ σὲ δεχτῆ καὶ σένα στὸν Παράδεισο κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως...

***

'Ο περίφημος γιὰ τὴν ἀβρότητά του Γάλλος ἱππότης Ντιχλό, λουζόταν μιὰ μέρα στὸ Σηκουάνα, ὅταν ἔξαφνα εἶδε ἀντίκρυ στὸ δρόμο ν' ἀνατοδογυρίζη ἕνα ἁμάξι, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιβότις κατρακύλησε στὶς λάσπες. 'Ο ἱππότης ἔτρεξε ἀμέσως, ὁλόγυμνος ὅπως ἦταν, νὰ τὴ βοηθήση κι' ἐνῶ τῆς ἐπρόσφερε τὸ χέρι του, τῆς εἶπε :

— Σᾶς ζητῶ συγνώμην, κυρία μου, γιατὶ δὲν.... φορῶ τὰ γάντια μου !....

***

'Ο ἔνδοξος στρατηγὸς τῶν 'Αθηναίων Μιλτιάδης, μετὰ τὴ νικηφόρο μάχη τοῦ Μαραθῶνος, ἀπέρριψε ὅλες τὶς ἄλλες τιμὲς ποὺ τοῦ ἐπρόσφεραν οἱ συμπατριῶτες του καὶ ζήτησε νὰ τοῦ παραχωρήσουν μόνον ἕνα στεφάνι ἀπὸ δάφνη, ποὺ ἐθεωρεῖτο ὡς τὸ τιμητικώτερο τῶν βραβείων τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.

— Τότε ὅμως πετάχτηκε ἕνας ἀπὸ τοὺς πολεμιστάς του ποὺ εἶχαν διακριθεῖ στὸ πεδίο τῆς μάχης, καὶ τοῦ εἶπε :

— Μιλτιάδη, ὅταν διώξης μόνος σου τοὺς βαρβάρους, τότε μονάχα θὰ μπορῆς νὰ ἔχης ἀξιώσεις γιὰ τὸ στέφανο τῆς δάφνης !....

Κι' ὁ Μιλτιάδης δὲν ἔφερε ἀντίρρησι.

***

Κάποτε δυὸ Γάλλοι χωρτοπαῖκτες, εὐγενοῦς καταγωγῆς, ἀλλὰ γνωστότατοι κι' οἱ δυὸ γιὰ τὸν ἐλεεινό τους χαρακτῆρα, ἐκεῖ ποὺ ἐχαρτόπαιζαν, ἐμάλωσαν κι' ἀντάλλαξαν βαρειὰ καὶ χυδαῖα λόγια μπρὸς στὸ Ρισελιέ.

'Ο καρδινάλιος θέλησε νὰ ἐπέμβη καὶ ζήτησε νὰ μάθη τὴν αἰτία τῆς φιλονεικίας των.

— Πρόκειται γιὰ τὴν ὑπόληψί μας, τοῦ ἀποκρίθηκαν κι' οἱ δυὸ μαζύ.

— 'Εν τοιαύτῃ περιπτώσει, παρατήρησε ὁ μεγάλος πολιτικὸς μὲ τὸ δηκτικώτατο πνεῦμα, θορυβεῖτε χωρὶς λόγο !....

***

Κάποιος βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος ρώτησε κάποτε τὸν σύγχρονό του φιλόσοφο 'Απολλώνιο ἂν γνωρίζει κανένα τρόπο γιὰ νὰ βασιλέψη στὸ κράτος του εἰρηνικά, ἀπηλλαγμένος ἀπὸ ἐπαναστάσεις καὶ σκοτοῦρες.

— Γιὰ νὰ τὸ κατορθώσετε αὐτό, Μεγαλειότατε, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ φιλόσοφος, πρέπει νὰ ἔχετε πολλοὺς φίλους, ἀλλὰ σὲ λίγους ἀπ' αὐτοὺς νὰ δίνετε ἐμπιστοσύνη.

●●●

'Ο Γάλλος ποιητὴς Μαλὲρμπ, καθόταν σ' ἕνα δωμάτιο φτωχικὰ ἐπιπλωμένο, ποὺ δὲν εἶχε παρὰ μόνον ἑφτὰ καθίσματα. "Οταν λοιπὸν συνέβαινε νὰ εἶνε ὅλα πιασμένα καὶ ἔφτανε κανεὶς καινούργιος ἐπισκέπτης, ὁ οἰκοδεσπότης τοῦ φώναζε ἀφελέστατα ἀπ' τὴν πόρτα :

— Περμένετε, κύριε. Δὲν ὑπάρχει διαθέσιμη.... καρέκλα !....

***

'Ο Μπυφὼν ἔλεγε, πειράζοντας τοὺς ἐπισήμους αὐλικοὺς τῆς ἐποχῆς του :

— "Ενας πρίγκηπας ὅταν εἶνε μόνος του, δὲν ἀξίζει τίποτε. "Οταν ὅμως περιστοιχίζεται ἀπὸ δυὸ—τρεῖς χωρικοὺς μὲ στολὴ αὐλικῶν, μεταβάλλεται σὲ προσωπικότητα !

***

'Ο περίφημος Μοντεσκιὲ συζητοῦσε κάποτε γιὰ ἕνα σοβαρώτατο ζήτημα μὲ κάποιον δημοτικὸ σύμβουλο τοῦ Μπορντώ. 'Η συζήτησις σιγὰ—σιγὰ ἔλαβε μεγάλη ζωηρότητα καὶ στὸ τέλος ὁ σύμβουλος, μὴν ἔχοντας κανένα ἄλλο ἐπιχείρημα, φώναξε :

— Κύριε πρόεδρε, ἂν δὲν εἶν' ἔτσι, ὅπως σᾶς τὰ λέω, σᾶς δίνω τὸ κεφάλι μου.

— Τὸ δέχομαι εὐχαρίστως, ἀπάντησε ὁ Μοντεσκιέ. Τὰ.... μακρὰ δῶρα ἄλλωστε διατηροῦν τὴ φιλία !....